

Skoro še za nas premalo
bo sladčic do zore zlate.
Svečo rad bi? He, ne vidiš,
da premalo še v dvorani
je žareče razsvetljave?««

Ulice so polne šuma.
Vpitje v zimsko noč prodira,
lizajoč se plete plamen
iz palače bogataške,
kjer je vrela radost hrumna.

Iz podstrešne sobe gleda
skozi temno lino revež,
kako šviga plamen k nebu.
Lahko gladi mrzlo lice
svoje drage mrtve žene
in v temò šepeče blazen:
»»Luč prižgal sem ti, družica,
luč za uro tvojo smrtno
in pomogel skopim vragom
do žareče razsvetljave . . .
Hahaha . . .««

Vojánov.

Ljubica in morje.

Ob morju je ljubica moja doma . . .
Z menoj kakor morje z valovi igra se,
v naravi se njeni vpliv kaže morja,
ki šest ur pojema in šest ur spet rase.

A ladjica moja prav lahka je stvar
nestalnega, gladkega, drznega teka . . .
K predragi jo žene le plime udar,
od nje pa jo tira ljubavi oseka.

Márica II.

